Ч. 101 Субота 6 (19) мая 1900 Рік X

Виходить у Львові що дня (крім недїль і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жаданє і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 в ц. к. Староствах на провінциї:
на цїлий рік К. 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цїлий рік К. 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти полїтичні.

(З ради державної. — З угорскої делеґациї. — Славяньский благотворительний комітет).

Вчерашне засїданє палати послів відкрито перед 12 годиною в полудне. Мінїстер рільництва предложив зміну закона з р. 1884 в справі заняти молодих робітників і женщин в копальнях вугля як також в справі часу денної працї і недїльного відпочинку. Після проекту нового закона час працї для робітників занятих в копальнях вугля не повинен бути більший як девять годин. Дальше предложило правительство палатї проект закона в справі буджетової провізориї на час від 1 липня до кінця грудня с. р. Той проект взагалї рівнозвучний з подібними проектами попередних лїт, а ріжнить ся від них лиш в двох точках, а іменно що-до речинцїв. Розходить ся о піврічну провізорию тому, бо буджет на сей рік імовірно не буде так скоро полагоджений. По внесеню тих предложень приступлено до відчитаня ріжних внесень і інтерпеляций. Читанє тревало аж до $4\frac{1}{2}$ год. з полудня, почім Чехи розпочали свої обструкцийні промови і внесеня і не допустили до ніяких нарад, так що президент мусїв закрити засїданє о 7 годині вечером. Слїдуюче засїданє назначено на нинї.

Військова комісия угорскої делеґациї вела вчера дальше подрібну дискусию над прелімінарем мінїстерства війни і ухвалила часть буджету „доходи военного заряду“ в сумі 5 мілїонів корон. В дискусиї заявив мінїстер, що не може означити часу, коли прийде до зміни войскового кодексу карного, однако замітив, що над тою справою ведуть ся безнастанно працї і що есть надія, що до року буде новий войсковий закон карний викінчений. Дальше заявив мінїстер, що постарає ся о лїпші услівя авансу для офіцирів інжинериї.

Славяньский благотворительний комітет в Петербурзї осягнув остаточно се, що мінїстерство внутрішних справ затвердило его новий статут, котрий се товариство перемінює в корпорацию з чисто політичною проґрамою. Вже перший параґраф нового статута доказує, що товариство рішило ся розвинути активну дїяльність. Сей параґраф звучить: „Цїлею славяньского благотворительного комітету в Петербурзї є розвинене славяньскої солїдарности і духового сполученя Славян з Росиєю“. Дотеперішне запомаганє Славян новий статут обмежає в тім напрямі, аби „запомагати морально і материяльно тих Славян, котрі можуть помочи товариству в осягненю его цїлий“. Новий статут дає також товариству право видавати всеславяньский орґан, займати ся вихованем Славян в Росиї, засновувати славяньскі школи і удержувати зносини з визначними Славянами за границею. Проґрама сего відновленого товариства знаходить в „Новім Времени“ толкованє, котре є доказом, що славянофільскі змаганя в Росиї віджили. Дневник сей пише: „Коли в ґерманьскім сьвітї военний панґерманізм вже давно зорґанізував ся, між Славяньством доперва тепер зачинає будити ся сьвідомість високої вартости своєрідної культури. Славяньство відчуває як раз в теперішних тяжких часах потребу єдности сили“. Нові статути товариства, котрого енерґія і сила в послїдних часах піднесли ся, отвирають ему нові поля дїяльности. Спори в товаристві, які в минувшім роцї викликала опозиция против відновленя панславістичної аґітациї, скінчили ся зломанєм опозициї. „Комітет“ буде дальше рити між заросийскими Славянами, але з потроєною енерґією.

Загальні Збори

товариства взаїмних обезпечень „Днїстер“.

(Конець).

По льосованю наступили вибори: 6 членів ради надзираючої на час трилїтний на місце уступаючих (по мисли § 92 статута), 5 заступників членів ради надзираючої на один рік і 3 членів комісиї ревизийної та одного заступника на один рік. (Результат виборів подали ми вже попереду).

Опісля др. Фадак пояснював довше потребу зміни статутів, на котру вплинув розвій товариства, сплата вже майже цїлого основного фонду (невиплачених листів основних лишило ся ще лиш 80) і се, що „Днїстер з сим роком зачне давати звороти членам“. Дальше підніс, що Рада надзираюча

ЗЕРКАЛО.

(З француского — Андрє Терієта.)

Панна Нанїна Сенейль пішла 1-го лютого 1794 р. дуже вчасно до своєї комнати. Она мешкала в тім часї париского терористичного правлїня з старою служницею Бастієнною по смерти матери — бо отець утік за — границю — в малім домку на селї, недалеко від француско-бельґійскої границї, і то в цїлковитій безпечности, поважана селянами, котрих ще не обхопив дух революциї.

Того вечера сказала Бастієнна дївчинї, що в ночи перед Стрітенєм може кожда дївчина в снї побачити свого будучого мужа, коли лиш вискаже кілька звістних слів і покладе під подушку зеркало. Нанїна, трохи забобонна, хотїла спробовати, і тому так вчасно пішла до своєї спальнї.

Она взяла мале ручне зеркало і приглянулась собі. Мала 24 ий рік, а єї краса була в повнім розвитку. Струнка стать, буйне чорне волосє, великі синяві очи, сьвіже лице, робили єї першорядною красавицею; притім була весела і жива, і мала добре серце. Хоч тодї в цїлім краю ширила ся ворохобня і заколоти, то мимо того гадала она про любов, і хороша дївчина дуже жалувала, що була така самітна.

Але чого нарікати? Не було ніякої нагоди до любощів; молоді люди з єї кругів вийшли всї за границю, а за републиканця була за горда віддавати ся.

Зітхнувши, рішила Нанїна сказати ті слова, яких научила єї Бастієнна:

„Моє ти зеркальце, покажи менї у снї, хто буде мене колись любити і цїлувати“.

Відтак положила зеркало під подушку і вскорі заспала. По якімсь часї почали чари дїлати.

В першім снї побачила себе в довгім коридори з великими зеркалами, в котрих появляло ся множество давних статий, закритих легкою мракою. Поволи мрака уступала, стати були виразнїйші, відтак всї злили ся в одну — далеко, далеко в глубинї якоїсь великої церкви. Привид почав наближати ся і Нанїна побачила старця з лисою головою, поморщеним лицем, у францускім одязї. Він приступив до неї і подав єї руку. Гадка, що она має віддати ся за такого старця, так єї наполохала, що она, дрожачи цїла, обудила ся. Більше вже не могла заснути, і встала на другий день ще цїлком під великим вражінєм того страшного сну.

Ледве убрала ся, війшла до єї комнати Бастієнна, і передаючи єї лист, сказала:

— Приїхав, прошу панни, в тій хвили якийсь пан, передав менї той лист і просив, що хотів би з вами конче поговорити.

Нанїна кинула оком на письмо, і скоро роздерла куверту, бо пізнала письмо свого вітця:

Пан Сенейль писав:

„Моя дорога Нанїно! То письмо передасть тобі один з наших земляків, ґраф Фреґо, котрого Єго Сьвітлїсть князь Кондейский посилає в однїй важній справі до Льотаринґії. Прийми его гостинно і укрий у себе, доки не найде певного средства, аби удати ся на своє місце. Він розповість тобі всьо о положеню твого вітця, що тебе сердечно цїлує

Франц Сенейль“.

З бючим серцем поспішила Нанїна до сальону, в котрім ждав чужинець. Застала там старшого, може 55-лїтного пана, що цїлком подобав на старця з єї сну. Але мимо свого старечого вигляду, мав ґраф живі очи, а чорні брови дивно відбивали від сїдої голови.

По першім привитаню і короткім оповіданю, як веде ся вітцеви Нанїни, признав ся пан, що від утоми ледве держить ся на ногах, а що в дорозї упав з обезсиленя, і просив панну Сенейль, аби позволила ему в своїм домі відпочити. Нанїна веліла зараз приладити для него комнату. Гість пішов зараз і не показував ся цїлий день. Коли панна Сенейль післала вечером Бастієнну до него спитати що з ним діє ся, велів їй сказати, що він вже цїлком випочив і зараз прийде на обід.

З'явив ся около 7-ої години. Мимо морщин, сивого волося і трохи згорблених плечей, виглядав добре і поводив ся дуже вічливо. Гість перейшов з господинею до їдальнї і сїв на кріслї перед теплим комином. Іда знаменито смакувала ґрафови, що між тим показав ся дуже добрим товаришем. Оповідав свої пригоди з еміґрантского житя з дивним огнем і живостию. Чи то так вино на него дїлало, чи его вроджена молодеча вдача, мимо преклонних лїт.

По обідї Нанїна мусїла перед собою признати, що єї гість прехороший товариш, тим

хоче дати можність користаня з прав членьских не — не як се було досі — обезпечаючим своє майно на 3.000 зр., але вже обезпечаючим на 1.000 зр. Дальше пояснював процедуру зворотів і заснованя нового „фонду зворотового", котрий має повстати з нишке як 5% зворотів. З сего фонду будуть користати виключно члени.

В дискусиї над зміною статута забирали голос о. Стефанович, проф. Шухевич і др. Кормош, з Перемишля. Признавши потребу такої зміни, вніс приняти en bloc зміну предкладану радою надзираючою. — Збори ухвалили одноголосно.

При точці: „Означене числа членів Ради надзираючої, маючих вибрати ся на найблизших загальних зборах" на внесене др. Федака рішено полишити дотеперішне число (18) членів.

На тім закінчено наради, а розпочали ся внесеня та интерпеляциї.

Міщанин п. Потурайко з Куликова підніс заслуги і солідність сего одинокого нашого товариства обезпечень, а за примір поставив, ліквідацию шкоди погорівшої в Куликові церкви, де „Днїстер" не лиш зараз покрив шкоду, але виплатив ще й більше, як шкода була оцінена (на украсу церкви). Бесідник в імени куликівского міщаньства зложив за се „Днїстрови" подяку.

Сел. Стеф. Матійців з Долиньского порушив справу обезпеченя від граду і се, що тов. „Фенікс", поручене „Днїстром" до обезпечень від граду, не звернуло половини обіцяної премії, хоч в селї не було граду. — Др. Федак пояснив інтерпелянтови, що „Днїстер" поки-що не може займати ся обезпеченєм від граду, бо оно приносить звичайно втрату, а також вимагає осібного дозволу властий і осібного фонду градового. В справі звороту „Феніксом" половини премії радив віднести ся до „Фенікса" просто або за посередництвом „Днїстра".

О. Йос. Фолис зі Скнилова інтерпелював дирекцию в справі заведеня в урядованю недїльного відпочинку для урядників, щоби дати їм нагоду до відбуваня релїгійних практик. — На се відповідали: др Федак і др. Кулачковский, що в урядованю підчас сьвят є пільги; урядники відбувають лише дижурну службу, а дирекция не ставить ніяких перешкод урядникам до відбуваня релїгійних практик. Найлучшим доказом сего є урядженє в часї зборів богослуженя, на котре на дві години (від 8 до 10 години рано) звільнено цїлий персонал урядничий. В раді надзираючій засїдають три представителі духовеньства і они слїдять за сим бачним оком.

О. Кинасевич з Волкова запитував, чому „Днїстер" поручає до обезпечень на житє „Краківске товариство" а не пр. „Beamtenverein" або яке инше? — На се відповів др. Федак, що тут не грає ролї „плятонїчна любов", але інтерес. — Передовсім є се товариство краєве, а по друге оно відступає значну провізию аґентам і „Днїстрови". —

По кількох ще менше важних інтерпеляциях закінчились збори.

Новинки.

Львів дня 18-го мая 1900.

— **Є. Е. п. Намістник** гр. Лев Пінїньский виїхав вчера по полудни поспішним поїздом до Кракова, де возьме участь в нинїшнім торжественнім засїданю Академії наук, а в суботу буде присутний на торжестві університетскім 50-лїтного ювілею докторского Є. Е. Юліяна Дунаєвского. В недїлю рано верне п. Намістник до Львова.

— **Преосьв. еп. Андр. Шептицкий в Чернівцях.** Про гостину станиславівского Владики в Чернівцях пише „Буковина": Вже від ½6 години вечером в суботу залягла цїлу руску улицю товпа народу, очікуючи приїзду так високого гр.-кат. достойника. Величава тріюмфальна брама перед церквою виставлена, з хвилюючими хоругвами, між якими виднїли герби австрийский та містові, манила око кождого переходячого і приневолювала его до задержаня. Найвисші урядники краю, представителі властий, відпоручники братств, головство „рускої міщаньскої читальні" школи народні, мужеский та жіночий семинар та гімназия зі своїми професорами, інтелїґенция і міщани та мужики, Русини та инші народности, греко-кат. і инші віроісповіданя — словом — як далеко сягало око, так простягали ся филї народа, що очікував приїзду так достойного гостя. Було наперед означено, що вже о годині 6-ій стане Єго Преосьв. на порозї гр. кат. церкви. Але наступило дуже маленьке опізнене задля того, що Пр. Владика вступив ще по дорозі до латиньского костела, де его витало лат. і вірм. духовеньство і де стояли в збитій лаві рим.-кат. гімназисти і педаґоґи. При церкві, де очікувала Владику процесия з численним гр.-кат. духовеньством, що на ту цїль з'їхало ся з богато місцевостий Буковини до столицї, представляв тутешний парох Владицї представителів властий, а то: п. президента краю бар. Бурґіньона, президента суду Кляроо, генералів, радників двора пп. Помпого і Шедля, дальше представителів Русинів, прокуратора державного п. Михальского і прочих, а голова братства сьв. Ап. Тахея др. Смаль-Стоцкий привитав Владику сердечною промовою іменем братства приймаючи в тій церкві хлїбом-сілью. Опісля в процесийнім походї увійшов до церкви, на котрої порозї привитав Єго місцевий парох і вручив Єму ключі від церкви. По відслуженю молебня відпроваджено Владику в процесийнім походї до парохіяльного дому, де представились Архиєреви відпоручники тутешних руских товариств, видїл „Міщаньскої читальні" і духовеньство. В недїлю ще перед Богослуженєм о год. 7¾ від'їхав до ц. к. гімназиї, де привитав Єго радник правит. дир. Кляйзер з професорским кружком, і де прислухував ся екзортї, і де сам одушевив молодїж теплою промовою. Іменем учеників гімн. подякував Преосьвященому абітурієнт Гр. Гарасимович. О годині 10-ій впроваджено Архієрея в процесийнім походї до церкви, де він того дня відслужив в асисті численного духовеньства із знаною величавостию східного обряду торжественне архієрейске Богослуженє, котре тревало до 12¾. По Богослуженю представив ся Архієреви видїл гр. кат. товариства пань „Мироносиці", іменем котрих промовила до Владики Вп. п. Калужняцка. Відтак складав Епископ візити п. президентови краю, Високопреосьв. Митрополитови Чуперковичеви і Преосьв. Епископови Рептї, маршалкови краєвому п. Лупулови, бурмістрови міста п. Кохановскому, а о 4-ій годинї звизитував каплицю в карнім заведеню. Тут на вступі привитаний президентом суду п. Кляром і прокуратором п. Михальским, а парох каплицї о. Михайло Сімович промовив до него тепло. Епископ поучив вязнїв в кількох словах і удїлив їм благословеньства. О год. 4½ відбув ся в честь Епископа обід у

більше коли зважити, що мав він вже до 60 літ. Пили каву в сальоні, а що фортепян стояв отвертий, спитав Фреґо, чи Нанїна уміє грати. На єї притакуючу відповідь, признавсь він, що свого часу радо співав. Нанїна засїла до фортепяну, а гість не даючи просити ся заспівав одну пісню з опери „Орфей". Єго голос був чистий, сьвіжий і молодечий і Нанїна ним одушевляла ся.

Вплив музики на серце і ум звістні. Коли відійшли від фортепяну, набрала розмова трохи більше тепла. Пан Фреґо був дуже вічливий, говорив о любві, а его очи, не знати чому, виявляли дуже ніжні чувства. О 11-ій відійшов до своєї комнати, попращавши сердечно Нанїну і лишив дївчину у великім зворушеню, бо она не могла освободити ся від того чоловіка, що міг був бути єї вітцем. Она перевела неспокійно ніч, гадала о цїлім вечері і аж пізно заспала. Але єї сон перервано в дивний спосіб. Над раном прийшов війт, просив аби панну збудити і повідомив єї, що она підозріна, що переховує у себе якогось королївского шпигуна. Якісь злі люди бачили, як пан Фреґо заходив до єї дому в Монґиді. Треба надїяти ся, що прийдуть робити ревізию. Тому він приходить, аби панну остерегти.

— Що менї робити? — спитала наполохана Нанїна.

— Мусите як найскорше позбути ся свого небезпечного гостя. У вашім огородї стоїть закрита корчами альтана. Укрийте того пана там. Мій син прийде до него і проведе его до бельгійскої границї. Скоро ваш гість почує голос сови, то нехай лиш отворить вікно альтани, а найде мого сина під муром.

То був справді одинокий ратунок. Нанїна сказала пану Фреґови о грозячій небезпечности, велїла приладити для него сніданє і завела его сама до альтани, де лишила ся з ним і прислухувала ся з тревогою найменшому шелестови.

Він сам, що вже імовірно привик був до таких небезпечних пригод, жалував лише одного: що так скоро мусить розставати ся з своєю милою господинею. Старав ся єї як отець потїшити.

Так минули полудневі години серед смутку і взаїмного потїшаня. Нанїна дуже жалувала, що час так скоро минав.

Вскорі настав вечер і о пятій годині було вже цїлком темно.

— Ах — зітхнув пан Фреґо — приходить хвиля розлуки...

Він взяв Нанїну за руку.

— Заки відійду — сказав до неї — позвольте, що подякую вам за вашу доброту; присягаю, що нїколи вам того не забуду...

Пригорнув єї до себе і поцїлував єї насамперед в чоло, відтак в очи. Нанїна не знала, що з нею діє ся. Єї зробило ся якось любо і она нераз поцїлувала ґрафа в лице.

В тій хвили крик сови нагадав їм дїйстність

— То умовлений знак — шепнула Нанїна — бувайте здорові!

Він хотів єї ще обійняти, але она умисне відскочила.

— Ідїть вже! просила.

Фреґо вискочив вікном і зник на темній стежці.

Оголомшена вернула Нанїна до своєї комнати. І прийшла в сам час, бо в тій хвили явила ся на подвірю ревізия.

Взагалї показало ся, що людиска були не злі; перешукали дім і випивши кілька фляшок за здоровле „горожанки" спокійно відійшли.

Нанїна замкнула ся в своїй комнатї, аби не показувати ся Бастієннї, бо гадала, що по єї лици пізнає єї докори совісти і смуток. Коли погадала о ґрафі, майже гнївала ся, що судьба звела єї з чоловіком, що міг би бути єї вітцем.

На другий день прийшов війт, аби Нанїну повідомити, що стало ся з паном Фреґо.

— Перейшов границю — сказав — а мій син відвів его аж до Вітро...

— Мусів бути дуже утомлений — відповіла Нанїна — перебути тільку дорогу пішки і то в такім віцї.

— В такім віцї? — відповів війт сьміючи ся — та він має ледве 30 літ... Він лиш перебрав ся за старого, аби его не пізнали... Але за границею скинув перуку і мій син побачив перед собою молодого, хорошого чоловіка.

— Ах — зітхнула Нанїна і попала знов в глубоку задуму.

*

Коли ґраф Фреґо вернув в роцї 1815 з Людвиком XVIII, був вже статним чоловіком. Король іменував его в нагороду за услуги інспектором лїсів в провінциї Мессен. Тепер почав ґраф розвідувати ся за панною Сенейль, що доси ще не віддала ся і все ще мешкала в своїм сільци. Він відвідав єї і она мимо своїх 45 лїт була все ще хороша. Рік пізнїйше побрали ся.

І так веркало сказало правду.

1)

ЗНАТОКИ МУЗИКИ.

(З голяндского — Юстуса ван Мавріка).

Була страшна, обридлива погода. Музична орхестра, що звичайно грала в огородї перед купелевим домом в Візбадені, засїла тепер в сали; засьвічено ґазове сьвітло і мимо дощу

президента краю, бар. Бурґіньона, а точно о год. 1/2 8 зачало ся маєве богослужене, на котрім сам Владика мав проповідь. В понедінок рано від'їхав Преосьв. на візитацию релігиї в середних школах, ґімназиї і учительской семинариї, а потім робив дальші візити до 2-ої години пополудни. Точно о годині 2-ій розпочало ся у тутешного крил. о. Костецкого обід на 32 особи, підчас якого грала войскова музика. Зазначити треба, що поміж репертуаром пісень, граних капелею, були і рускі. У вечер відбуло ся знов маєве богослужене, підчас якого Епископ сповідав нарід.

— Сіль топкова в опаковаваню паперовім, впроваджевім краєвим зарядом продажи соли, вже появила ся в торговли. Топка обвита в чистий картон, котрий має на цїли охоронити сіль перед брудом, а ще більше перед обманьством несовістних торговців, що отираючи топку о топку зменшують вагу топки.

— З тов. „Просьвіта“. На засіданях Видїлу того товариства в цьвітни полагоджено отсї справи: 1) Принято до відомости справоздане читальнї „Просьвіти“ в Живачеві пов. Городенка, та на предложене сеї читальнї рішено видрукувати книгу касову для кас позичкових в числї 3 000 прим. Дальше принято справоздане читальнї „Просьвіти“ в Гербутові пов. Рогатин, в Новосілцї пов. Заліщики, в Надїтичах пов. Жидачів, в Модричи пов. Дрогобич, в Семигинові пов. Стрий, в Сапогові пов. Борщів; відтак справоздання читальнї в Білявцї пов. Броди, в Олеську пов. Золочів, в Хомяківцї пов. Товмач і в Білявницях пов. Бучач; 2) О стипендию ім. Теодора Качали подало ся 12 петентів. Видїл поручив ін. Дурбака, технїка і Ковбасу уч. VIII. кляси ґімназияльної в Перемишли, прочих кандидатів уможено після кваліфікаций і переслано о. Андрієви Качалї в Медини до порішеня; 3) Принято до відомости справоздане касиєра за I чверть-рік 1900. Приходу було: з вкладок 4 705 К. 8 с., за книжки 2.164 К. і 57 з., разом 6.878 К. 65 с., а розходу 9.456 К. 84 с. З концерту в память Шевченка приходу було 731 К. 50 с., розходу 407 К. 14 с., отже чистий дохід 324 К. 36 с. Половину чистого доходу відступлено „Боянови“ у Львові, решту розділено: 100 К. на стипендию ім. Шевченка, а 62 К. 18 с. на руску бурсу ремісничо-промислову у Львові. О. Ал. Темницкому висказав Видїл подяку за заходи коло устроєня сего концерту; 4) Принято нових членів 128, а від початку 1900 р. 685.

— Знов страшне убийство у Львові. Вчера, в четвер рано, викрито при площи Ґолуховских, в камениці ч. 15 страшний злочин убийства. Хтось убив був 26 лїтну, красну молодицю Настю Войтун, жінку сторожа тої камениці Івана Войтуна, і 10-лїтну дівчину Юстину Сороку, доньку кумів Настї. Обі нещасливі жертви людского зьвірства знайдено в постели так як разом спали, з порозбиваними головама і так облиті кровою, що годі їх було розпізнати; крім того мала Войтунова глубоку рану в лици а Юстя підрізане горло. Слідство виказало, що злочину допустив ся якийсь мужчина, котрий перед 12 год. отвирав купцеви Бенчерови браму і мав на собі войскову блюзу. Убийника вже зловлено, і він називав ся Федько Бекерский, добрий знакомий і краян Войтуна. Цїла істория сеї сумної і поки-що ще загадочної події, така: Настя Войтунова, з роду Піх, була дуже красна і в ній любив ся якийсь капраль, від котрого мала дитину. Мимо того оженив ся з нею Войтун, котрий єї був дуже полюбив. Дитина Настї, котру Сорока (сторож на Личакові) і єго жінка держали до хресту, померла ще перед єї вінчанєм. Від тої пори жила Войтунова в великій дружбі з Сороками. Чоловік Іван дуже єї любив, бо она була і добра і красна і господарна. Він задумував перенести ся на село і длятого поїхав до своєї родини до Тростянця коло Бучача. Настя бояла ся сама ночувати і просила Сороків, щоби они пустили свою донечку одинокую до неї на ніч. Дївчина ночувала вже дві ночи, а на вчера пішла третий раз, собі по смерть. У Сороків пізнали Войтани Бекерского, котрий служив за паробка у масаря Янковского, і єго сестру. Тота сестра мешкала кутом у Войтанів, в послїдних днях спала з Настею разом, а в недїлю віддала ся. Весїлє відбувало ся в тій камениці, де Сороки і Настя була на весїлю. Федько Бекерский харчував ся у Войтанів. Настя не любила єго і терпіла єго в хатї лиш длятого, що то був краян єї мужа. На весїлю єго в недїлю не було, а коли єго спитали, чому, то він казав, що мав якусь „зачіпку“ з полициєю. — „Я забив якогось паниска — казав він — отсим ножем (і при тім показав ніж) і сидїв в арештї, але мене випустили, бо я подав фальшиве призвище“. Розуміє ся, що тому нїхто не вірив. Вчера вечером добачили Бекерского аґенти полїцийні, як він з улицї Казимирівскої ішов на площу Ґолуховских. Кинули ся зараз на него і зловили за руки. Бекерский поблїд і не міг промовити анї слова. Єго завели на полицию. Єсть то паробок лїт 24, високого росту і сильно збудований. Бенчер пізнав в нїм зараз того, що отвирав єму в ночи браму. Бекерский признав то, казав, що був до пізна в ночи у Войтанової, але відтак пішов. До убийства не хотїв признати ся. Принесено єго блюзу, котрої цїла права часть була закровавлена.; мимо того він до убийства нв хотїв признати ся. — Дивне диво, що вчера вечером зложив на інспекциї полиції швець Хаім Вінтер, з тої самої камениці, де стало ся убийство, 150 зр. банкнотами, котрі знайшов на подоірю єго синок. Чи сей знаходок мав би стояти в якійсь звязи з убийством? Цїлу справу мабуть аж дальше слїдство вияснить.

Телеґрами.

Відень 18 мая. Нинї і завтра відбудуть ся ще засїданя палати, відтак буде парлямент відрочений до 6 червня.

Новий Йорк 18 мая. Президент Крюґер прислав до висланників полудневоафриканьских републик телеґраму: Нехай справедливість і правда буде з вами.

Льондон 18 мая. Льорд Робертс доносить з Кронштадту вчера: Ґенерал Гунтер займив вчера перше трансвальске місто Христяну. Бури уступили до Клєрксдорпу в напрямі Йоганнесбурґа.

Капштадт 18 мая. З Льоренцо Маркез доносять, що команданг Бурів Ельоф, внук Крюґера попав в Мафекінґу разом з 90 людьми в анґлїйску неволю.

Льондон 18 мая. Анґлїйцї обсадили Лєдібранд.

Льондон 18 мая. Ґен. Буллєр доносить що єго войска займили вчера місто Ню-Кель недалеко трансвальскої границї в Натали. Бури передвчера уступили до Трансвалю і обсадили на границї гірскі проходи.

і вітру, громів і блискавиць роздали ся вскорі звуки Бетовенової „Пасторальної симфонії“. Численно зібрана публика слухала любуючись; вишколена орхестра грала справдї знаменито і коли прогомоніли послїдні тони, озвали ся серед спокійної звичайно публики грімкі оплески.

Настала перерва і одна з пань, що сидїла побіч мене, обернула ся з усьміхом до мене:

— То справдї симфонія, що єї можна розуміти. Так і чує ся, що композитор хотїв сказати; правда?

— Я цїлком годжу ся з вами — відповів я. — Та симфонія то одна з немногих, які я розумію. Може я не досить музикально розвинений, аби розуміти иншї твори музичні, навіть „Героїки“ Бетовена для мене не такі ясні і зрозумілі як отсе, що ми тепер чули.

— В такім случаю буде для вас музика Ваґнера так само як і для мене досить незрозуміла — замітила моя сусїдка, а заглянувши до проґрами додала:

— Послїдна точка буде марш з найновійшої єго опери; ви чули єго?

— Нї, панї! Але правду сказавши, я не богато цїню Ваґнера; шум тої музики, ті дивні акорди і несподївані переходи, безнастанний брязкіт мосяжа, вічні повтворюваня одного мотиву взагалї не промавляють до мого чувства; в музицї Ваґнера за мало мельодий, які би мене приємно порушували. Мене не переймає, не зворушує та музика, я все остаю при нїй холодний, — а часом навіть она мене нудить. То може бути цїлком особиста гадка і може на доказ новітного образованя або доброго смаку, коли скажу, що Бетовена, Моцарта або Мендельзона о много висше ставлю....

— Як то можливе, щоби ви щось подібного говорили, сьміли говорити, пане! — Тими словами вмішав ся вже старший пан з кінчастим, остро начертаним лицем і в золотих окулярах до нашої розмови.

— Ваґнер, одинокий, недостижимий, ґенїй, то композитор будучности, мій пане! Пізнїйше, пізнїйше будуть єго обожати, і аж коли Бетовена, Моцарта і многих инших — впрочім людий не без заслуг — вже давно забудуть, тодї аж почнуть добре розуміти музику Ваґнера, будуть грати і любувати ся нею.

— Не хочу з вами спорити — сказав я напів наляканий, напів сьміючись з живости і роз'яреня в якім говорив — але..

— Коли ви кажете, що музика Ваґнера не справляє вам нїякої приємности — перебив менї старий пан досить гнївно — то єсть се доказом, що ви оцїнюєте музику, яку чуєте лише після приємности, яку відчуваєте. Така оцїнка сумна, мій пане, — сумна, найсумнїйша для штуки. Ваше ухо приймає виключно лиш то, що для вас звучить мельодийно, що ваші слухові нерви приємно порушує; всьо проче, кожде високе одушевлене не істнує для вас. Може ви досить поетично відчуваєте, аби зрозуміти то що миле, але то що велике, піднесле, того не чуєте.

Не без зачудованя з роз'яреня того чоловіка, що говорячи живо вимахував руками і підтягав брови аж до половини чола та завертав очима і грозив парасолем, відповів я:

— Може й ваша правда, мій пане, може я не досить добре сотворений, аби пізнати подібність між музичною скалею а чередою овець, або відкрити цїлу прехорошу околицю в кільких акордах...

— Гм, гм, гм — сказав мій противник, що зміри́в мене від пять до голови. — Чи ви дилетант? Граєте на якім інструментї?

(Дальше буде).

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

TYGODNIK MÓD I POWIEŚCI

Ілюстрована часопись для женщин.

БЕЗПЛАТНО

4 томи повісти

Клим. Юноши **„Випучок“** — А. Мечника **„Praванес Огана“** — К. Лясковского **„Зужитий“** — Ст. Аріеля **„Улуди“**

за кождий чверть рік том

одержать як „ПРЕМІЮ“ передплатники галицкі.

„TYGODNIK MÓD I POWIEŚCI“ в будучім 1900-тім, а в 42-ім році істнованя буде виходити під тим самим як доси літературским напрямом, з задержанем і на будуче дотеперішного отрудництва в спеціяльних відділах видавництва.

MODY PARYSKIE

(2.000 рисунків і 12 великих аркушів з кроями і взірцями робіт жіночих) і

GOSPODARSTWO DOMOWE,

завдяки котрим наша часопись независимо від заспокоєня потреб ума образованої женщини, запевнює їй практичну хосенність ствердженої вартости.

Обітниць богатих на слова, заповідань уліпшень і реформ, якими визначують ся більше менше всї проспектові оголошеня, уникали ми доси з принципу. Тим менше могли би ми уживати їх тепер, коли читаюча публика відповіла на проявлений в Tygodnik-у напрям дійстними доказами признаня, становлячими для редакциї цінну заохоту до постійности на обібраній дорозї.

Одинокою обітницею з нашої сторони, а радше сказавши, одиноким з'обовязанем, яке приймаємо, єсть стояти і дальше на основі тих пересьвідчень, котрі нині вільно нам вже уважати тревалим звеном між часописию а читателями, а подаючи їм інформациї з проявів дійстного житя, вибирати зпоміж них лише ті, яких вартість і вплив на суспільність власну або чужу признаємо. Ту задачу хочемо виповнити як доси без тіни упереджень, сторонничої ненависти і взгляду на личний інтерес.

То всьо, що вільно нам нині сказати о дусї і напрямі нашої праці на будуще.

Не спускаючи з уваги печаливого і безперервного постійного забезпеченя сотрудництванашої часописи, маємо сказати кілька слів о тім, що ми в відділї белетристики приготовили для „TYGODNIK-A MÓD I POWIEŚCI“ на будуючий рік.

Маєм запевнені праці: *Марії Родзевичівної*, *Віктора Гомулицкого*, *Володислава Ст. Рей монта*, *Севера (Ігн. Мацїовского)*, *Володислава Уминьского* і многих инших.

В відділї поезиї звістні читателям пера: *Казимира Глиньского*, *Миріяма*, *Лянгого*, *Ор-Ота* і инших, обіцяли нам свої твори на слїдуючий рік.

Розпочинаємо рік 1900 двома творами повістевими:

Волод. Ст. Реймонта
повість п. з.:
І по многих днях. — І по многих лїтах....

Севера
повість п. з.:
Леґенда.

Услівя передплати разом з премією:

У Львові і Кракові:	
Чвертьрічно	1 зр. 80 кр.
Піврічно	3 зр. 60 кр.
Річно	7 зр. 20 кр.

В Галичині з почтовою пересилкою;	
Чвертьрічно	2 зр. 20 кр.
Піврічно	4 зр. 40 кр.
Річно	8 зр. 80 кр.

Редактор ЯН СКИВСКИЙ.

Передплату для ЛЬВОВА і ГАЛИЧИНИ приймає, числа оказові і проспекта даром висилає

Головна Аґенция і Експедиция „TYGODNIKA“ у Львові

Пасаж Гавсмана ч. 9 і всї книгарні і контори письм.

З друкарні В. Лозиньского — під зарядом В. І. Вебера. (Тельфона число 569).